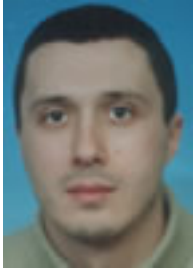

- Из дневника једног новог политичког емигранта -

Разумем да није лако доживети пораз. Имати све припремљено: подршку најмоћнијих међународних фактора, домаћих власти, медија и јавних личности, а ипак не успети одржати Поворку срама или, тачније речено, параду идеологије хомосексуализма. Толико припрема, толико уложених средстава, толико лобирања, толико очекивања, па опет ништа, и то кад се учинило да је Србија потпуно на коленима и да је зарад европских интеграција спремна и душу да прода. Али и порази су део живота и ми им то можемо посведочити из колективног националног искуства у последњих 20 година.

Србија је велика тајна. Таман кад помислиш да си је потпуно поразио, имаш све разлоге да се забринеш за успех свога плана.

Шта фали паради на другом месту?

Као што је познато, геј парада није забрањена, већ су је организатори сами отказали када им је понуђено да из безбедносних разлога свој провокативни скуп одрже не у центру Београда већ на другом месту. Управо је карактеристично да они то нису прихватили и сами су одустали од манифестације. Смисао ове параде, сада је то коначно свима јасно, и није био у тзв. заштити угрожених људских права и борби за равноправност а против измишљене дискриминације, већ у промоцији идеологије, стила живота и система вредности хомосексуалног погледа на свет. А прави циљ био је парадирање центром српске престонице и симболичко освајање Београда и Србије. Јер ова парада није била у функцији оних за које се декларативно залаже и који су у великом проценту били против оваквог начина борбе за њихова права, него у директној

функцији провокације српском друштву и насилног наметања једног потпуно новог и традиционалном погледу на свет у Србији страног начина живота који се жели представити као модеран и напредан облик постојања. Требало је, дакле:

- освојити српску престоницу и подићи победничку заставу нове идеологије,
- демонстрирати своју политичку моћ и заштиту као новог недодирљивог и привилегованог друштвеног слоја,
- направити провокацију и изазвати негативну реакцију која би потом била одговарајуће медијски упакована као још једно у низу ружно лице Србије и онда презентована широм света, у циљу добијања нових и још већих подршки, финансија и притисака на српску државу,
- коначно, нанети ударац традиционалном духовном, моралном и културном обрасцу у Србији, потиснути га на друштвену маргину и осудити на изумирање.

На било ком другом месту ван центра града не постижу се ови планови: нема освајања и тријумфалне победе, нема промоције, нема инцидената и неповољне слике Србије, нема свеукупног ефекта због кога се и кренуло у реализацију ове параде. Зато су је организатори сами отказали.

Бедно је бити Слободан Хомен

Стара је војничка тактика да се коначан пораз може избећи неочекиваним контранападом. Тако су се идеолози хомосексуализма досетили да свој пораз прикажу као неспособност државе Србије да се супротстави некаквим деструктивним десничарским организацијама и на том медијском таласу затраже забрану свих патриотских организација које нешто ново значе на друштвеној сцени Србије. Када већ није прошао срамни предлог закона о забрани неонацистичких и фашистичких симбола и организација у својим тоталитарним одредбама, ево шансе за поправни испит и директну забрану свих који нам сметају и праве проблеме својим слободним мишљењем и јавним наступањем.

Ово је разумљива реакција поражених и њихово је да пробају овај контранапад пре коначног пораза у Србији. Али толико је тужно и јадно бити данас у Србији на државној

функцији, а посебно бити државни секретар у неком министарству. Спасти на то да постанеш гласноговорник и слуга ЛГБТ идеолога и промотера, то је један од најпоразнијих начина да завршиш своју политичку каријеру, а све се истовремено надајући да тако себи купујеш блиставу политичку будућност.

Како је само тужно бити Светозар Чиплић, министар за људска и мањинска права у Влади Републике Србије! Самоуверено уводити Србију у ново морално доба, а саплести се већ на првој степеници. Шта сада рећи својим менторима у иностранству?

Колико је тек само јадно бити Марко Карацић, државни секретар у Чиплићевом министарству! Као портпарол уложити месеце труда и рада на државној функцији у припреми и промоцији Параде, а онда остати без ловорика најслободољубивијег Србина у историји који је донео светлост у мрачну и конзервативну Србију. Има ли живот после оваквог неуспеха уопште смисла?

Али је дефинитивно најбедније данас у Србији бити Слободан Хомен, државни секретар у Министарству правде Владе Републике Србије. Сести на оптуженичку клупу ЛГБТ иследника и све признати и све оптужити, заложити се за забрану организација о којима сем ефикасно дизајнираних медијских етикета ништа не знаш, али си лако спреман да бациш образ и истину под ноге и понављаш све што од тебе траже иследници. То је морал данашњих државних службеника и то им свакако служи на част.

Треба у Србији бити и Слободан Вучетић, бивши председник Врховног суда Србије. Устврдити да постоје сви услови и разлози да се пред Суд изведу промотери насиља и мржње према другима и другачијима, а онда додати да ипак на том Суду треба имати и доказе за то што се тврди. Мало је недостајало Слободану Вучетићу да и не помене потребу да се окривљенима нађе и неки доказ за учињено недело. Таман онолико мало колико нама данас недостаје да Србија склизне у диктатуру мањина и идеолога хомосексуализма.

У политичкој емиграцији

Док пишем ове редове налазим се у посети српским заједницама у канадској дијаспори, где Српски сабор Двери очекује низ промоција и остварења новопокренутих пројеката. Наједанпут, преко ноћи, нашавши се овде, а захваљујући изјави једног државног секретара, постао сам непријатељ режима, политички емигрант и стекао све услове да затражим политички азил у Канади. Лепо је бити у друштву са својим прецима које су исто тако олако проглашавали народним и државним непријатељима у неким ранијим режимима за које су многи помислили да су прошлост. Али, као што видимо, остаци тоталитарне свести се тешко елиминишу, и у нашој данашњој власти очито има толико баштиника репресивних метода владања.

Неће, наравно, бити ништа од ових бедних претњи и јадних позива на забрану патриотских организација. Може се политички и медијски по хиљаду пута доводити у везу непостојећи Национални строј са постојећим православним, патриотским и демократским организацијама, али је та медијска манипулација већ прочитана од стране наших грађана. Пораз ће промотере идеологије хомосексуализма и њихове послушнике на власти болети једно време и тражиће задовољење у прогону неистомисљеника, а онда ће после овог још једног неуспешног покушаја кренути у нове припреме за пробој у српско друштво. На то се ваља овога пута још више унапред спремати.

Није, дакле, то проблем што смо се у трену нашли на ивици политичког прогона и забране: то је чак и на понос свима нама који ни по коју цену не желимо да одступимо од исповедања сопственог погледа на свет и система вредности на којима су овај народ и држава засновани и опстали кроз векове. Много је важнија ова тужна слика на које гране могу да падну државни службеници у Србији и алармантнија ова опомена колико смо близу Србије 2084. у којој ће на власти бити невладине организације и тоталитарно спроводити своју идеологију измене духовног, моралног и националног идентитета српског народа. Велики наук је и колико је наша демократија надамак потпуног укидања слободе мисли, говора и окупљања, као и репресије над сопственим грађанима.

Аутор је секретар Управног одбора Српског сабора Двери